

Sygn. akt I C 996/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSR del. Andrzej Vertun**

Protokolant: **sekretarz sądowy Katarzyna Maciaszczyk**

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. D.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Ministrowi Sprawiedliwości – Prokuratorowi Generalnemu i Komendantowi Stołecznemu Policji**

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. oddala wnioski stron o zasądzenie kosztów procesu.

Sygn. akt I C 996/17

UZASADNIENIE

Pozwem z 28 września 2017 roku powód K. D. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Ministra Sprawiedliwości odszkodowania i zadośćuczynienia w łącznej kwocie 1 miliona złotych za napad, brutalne pobicie, ograbienie z kluczy i obrabowanie jego domu przez funkcjonariuszy z pieniędzy i drobnej biżuterii przez prokuratorów i policjantów, czego mieli się oni dopuścić w ramach odwetowej prowokacji za informowanie o wielu niezgodnych z prawem działaniach sędziów, prokuratorów i policjantów.

(pozew – k. 2 - 4)

Pismem z 16 października 2017 roku powód sprecyzował swoje roszczenie, wskazując, że domaga się zasądzenia na jego rzecz kwoty 500 000 zł tytułem odszkodowania, kwoty 500 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz renty rocznej w wysokości 24 000 zł rewaloryzowanej z uwzględnieniem stopnia inflacji.

(pismo – k. 14 - 15)

W piśmie z dnia 17 listopada 2017 r. powód podniósł, że bez zapoznania z jakimikolwiek żądaniami prokuratorskimi został potraktowany przed własnym domem, na oczach sąsiadów, jako bandyta. Zastosowano wobec niego przemoc, którą szczegółowo opisał w piśmie. Podniósł, że na straty majątkowe składają się: koszty diagnozy i leczenia obrażeń, koszty rehabilitacji kręgosłupa, koszty zaangażowania osób trzecich do pomocy i wykonywania prac domowych oraz przygotowania posiłków, koszty zakupu dodatkowych leków wspomagających kondycję zdrowotną. Wyjaśnił,

że z powodu napadu i pobicia utracił możliwość podejmowania pracy i zarobkowania. Utracił ponadto, wskutek uszkodzenia ciała spowodowanego pobiciem, zarobki.

(pismo – k. 25 – 29)

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa kosztów postępowania, z tym, że kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej według norm przepisanych.

(odpowiedź na pozew – k. 41 - 44)

Rozstrzygnięciem nr (...) Prezes Prokuraturii Generalnej, działając na podstawie art. 24 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 roku o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej wskazał Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego oraz Komendanta Stołecznego Policji jako podmioty właściwe do reprezentowania Skarbu Państwa w przedmiotowym postępowaniu.

(rozstrzygnięcie nr (...) z 21 sierpnia 2018 roku – k. 82-87)

Postanowieniem z 14 września 2018 roku, sygn. akt I C 996/17, Sąd Okręgowy w Warszawie na podstawie 67 § 2 k.p.c. oznaczył Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego oraz Komendanta Stołecznego Policji jako jednostki organizacyjne reprezentujące Skarb Państwa w niniejszym postępowaniu.

(postanowienie z 14 września 2018 roku – k. 92)

Sąd uznał za ustalone następujące okoliczności.

K. D. jest (...) w stanie spoczynku, pełnił obowiązki (...) przez cztery kadencje. W toku pracy jako (...) sporządzał opinie w m.in. w sprawach gen. M. P. i psychologa A. S..

(okoliczności niesporne)

W toku jednej z rozmów przeprowadzonych z funkcjonariuszem Wydziału Kontroli Komendy Stołecznej Policji w dniu 10 lipca 2013 roku w związku z licznymi postępowaniami toczonymi z jego wniosku lub z jego udziałem K. D. zwrócił uwagę funkcjonariuszowi, że jest (...) i posiada w domu broń palną.

(dowód: notatka służbowa podinsp. A. K. – k. 8-9 akt sprawy 4 Ds. 116/14)

W związku z powyższą informacją Wydział Postępowania Administracyjnych KSP dokonał sprawdzenia, czy K. D. figuruje w ewidencji wydziału jako osoba, która posiada lub posiadała pozwolenie na broń palną. Równocześnie WPA KSP zwrócił się do Komendanta (...) Oddział (...) z prośbą o kontrolę w ewidencji. Z pisma z 19 sierpnia 2013 roku wynikało, że K. D. nie figuruje w ewidencji posiadaczy broni prywatnej (...), a ostatnim organem właściwym w sprawach broni prywatnej K. D. był Komendant (...) Akademii (...), gdzie pełnił on zawodową służbę wojskową do 17 sierpnia 2000 roku, jednakże wszelka dokumentacja pochodząca sprzed 2001 roku została zniszczona po 10 latach przechowania zgodnie z rozkazem Komendanta (...) nr (...) z 13 stycznia 2011 roku.

(dowód: notatka służbowa – k. 2 akt sprawy 4 Ds. 116/14)

Postanowieniem z 11 lutego 2014 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w P. A. B. postanowił wszcząć śledztwo w sprawie posiadania jednostki broni przez K. D. w K. ul. (...) w styczniu-lutym 2014 roku, to jest o czyn z art. 263 § 2 k.k.

(dowód: postanowienie z 11 lutego 2014 roku – k. 35 akt sprawy 4 Ds. 116/14)

Równocześnie 11 lutego 2014 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w P. A. B. postanowił zażądać do K. D. wydania rzeczy mogących stanowić dowód w sprawie w postaci wszelkich posiadanych jednostek broni i amunicji,

i w tym celu postanowił dokonać przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych w miejscowości K., ul. (...) w celu znalezienia rzeczy mogących stanowić dowód w sprawie wraz z ewentualnymi dokumentami dotyczącymi wymienionej rzecz, a w razie odmowy, przeprowadzić ich odebranie. Wykonanie czynności prokurator zlecił funkcjonariuszom Komendy Powiatowej Policji dla Powiatu (...).

(dowód: postanowienie z 11 lutego 2014 roku, sygn. akt 4 Ds. 116/14 – k. 36-37)

Postanowieniem z 5 września 2014 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej A. B. uchylił własne postanowienie z 11 lutego 2014 w przedmiocie przesłuchania, a następnie postanowieniem z 18 listopada 2014 roku zarządził od K. D. wydania rzeczy mogących stanowić dowód w sprawie w postaci jednostek broni palnej i amunicji i innych rzeczy pochodzących z przestępstwa a w razie odmowy przeprowadzić ich odebranie. W tym celu postanowił dokonać przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych w miejscu K., ul. (...), (...)-(...) S., w celu znalezienia ww. przedmiotów i zlecił wykonanie postanowieni KPP W..

(dowód: postanowienie Prokuratora z 5 września 2018 roku - k. akt sprawy 4 Ds. 116/14)

W zaplanowanym na 21 listopada 2014 roku przeszukaniu wzięli udział Prokurator PR A. B., funkcjonariusze Biura Spraw Wewnętrznych Komendy Stołecznej Policji, funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji z/s w S. oraz dwie pracownice socjalne Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w S. przywołane do wykonywanej czynności.

(dowód: protokół przeszukania z 21 listopada 2014 roku – k. 84-85 akt sprawy 4 Ds. 116/14, notatka sierż. sztab. P. R. - k. 86-89 akt sprawy 4 Ds. 116/14)

Około godziny 8:45 ww. osoby przybyły na miejsce wykonania czynności, tj. K., ul. (...), gdzie oczekiwali przed wejściem na teren posesji na pojawienie się K. D.. K. D. o godzinie 9:20 opuścił teren posesji i zaczął oddalać się w kierunku S.. Jeden z funkcjonariuszy – st. asp. M. G. ruszył za nim i lekko przytrzymując K. D. za kurtkę, poinformował go o przyczynie pojawienia się funkcjonariuszy. K. D. w reakcji na to krzyknął, że został uderzony w twarz przez funkcjonariusza, wyjął telefon komórkowy i nawiązał połączenie telefoniczne. W trakcie rozmowy podał, że napadła go Policja i chce szukać u niego broni, gdy on żadnej broni nie ma. Powiedział, że prosi o pilne przysłanie załogi pogotowia. Po tych słowach osunął się na ziemię. W tym czasie jeden z funkcjonariuszy za pośrednictwem dyżurnego wezwał karetkę pogotowia.

(dowód: protokół przeszukania z 21 listopada 2014 roku – k.. 84-85 akt sprawy 4 Ds. 116/14, notatka sierż. sztab. P. R. - k. 86-89 akt sprawy 4 Ds. 116/14)

Kiedy K. D. osunął się na ziemię dostał drgawek, pod wpływem których kilkakrotnie uderzył głową o asfalt oraz ocierał twarzą o asfalt. Niezwłocznie po upadku K. D. został on zabezpieczony przez dwóch funkcjonariuszy, którzy ułożyli go w pozycji bezpiecznej, jednakże z uwagi na silne drgawki K. D. musiał być przytrzymywany dodatkowo przez trzeciego funkcjonariusza. K. D. leżał z zamkniętymi oczami i głośno oddychał. Czynności udzielania pomocy K. D. zostały utrwalone za pomocą kamery służbowej.

(dowód: protokół przeszukania z 21 listopada 2014 roku – k.. 84-85 akt sprawy 4 Ds. 116/14, notatka sierż. sztab. P. R. - k. 86-89 akt sprawy 4 Ds. 116/14, nagranie wideo – k. 64 akt sprawy 1 Ds. 494/14)

Po 15 minutach od zgłoszenia na miejsce dotarła załoga (...) z Pogotowia (...), która udzieliła K. D. niezbędnej pomocy, a następnie udała się z nim do Szpitala (...) przy ul. (...) w W.. W wyniku przedmiotowego zdarzenia K. D. doznał urazu głowy z otarciami skóry okolicy czołowej, uraz okolicy biodrowo-krętarzowej prawek, uraz podudzia prawego z otarciem skóry, powierzchowne otarcia skóry obu rąk.

(dowód: notatka sierż. sztab. P. R. - k. 86-89 akt sprawy 4 Ds. 116/14, karta informacyjna leczenia szpitalnego – k. 7, fotografie – k. 5-6; nagranie wideo – k. 64 akt sprawy 1 Ds. 494/14)

Równocześnie z polecenia obecnego prokuratora zabezpieczono klucze do domu K. D.. W asyście przywołanych pracownic Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej przystąpiono do przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i użytkowych na terenie domu i znajdującego się na posesji garażu. Wykonane czynności nie przyczyniły się do ujawnienia broni palnej lub amunicji. Po zakończeniu przeszukania zamknięto drzwi wejściowe na dwa zamki oraz garaż, na drzwiach przyklejono papierowe plomby z pieczęciami KPP W.z/s w S..

(dowód: protokół przeszukania z 21 listopada 2014 roku – k. 84-85 akt sprawy 4 Ds. 116/14, notatka sierż. sztab. P. R. - k. 86-89 akt sprawy 4 Ds. 116/14)

W trakcie pobytu w Szpitalu (...) funkcjonariusz KPP W. sierż. sztab. P. R. usiłował zwrócić K. D. klucze do jego mieszkania, jednak K. D. odmówił przyjęcia i pokwitowania kluczy, bowiem twierdził, że jego mieszkanie zostało z pewnością okradzione, a nadto zażądał policyjnej asysty przy wejściu do domu. Klucze przewieziono do Komendy Powiatowej Policji W.w S., skąd K. D. odebrał je o 23:40 w dniu 21 listopada 2014 roku

(dowód: notatki urzędowe – k. 91,93 akt sprawy 4 Ds. 116/14, oświadczenie K. D. – k. 94 akt sprawy 4 Ds. 116/14)

W dniu 21 listopada 2014 roku o godzinie 21:11 K. D. złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przez funkcjonariuszy policji, którzy w dniu 21 listopada 2014 roku około godziny 9:15-9:25 mieli dokonać uszkodzenia ciała K. D., w wyniku czego miał on doznać uszkodzeń głowy, podudzia, biodra nogi prawej, klatki piersiowej i obydwu dłoni. Składając zawiadomienie oświadczył, że nieznanne były motywy pojawienia się policjantów w jego domu, twierdził, że nie okazano mu postanowienia o przeszukaniu.

(dowód: protokół – k. 51-54 akt sprawy 1 Ds. 494/14)

W dniu 22 listopada 2014 roku o godzinie 9:25 K. D. złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa kradzieży pieniędzy i biżuterii o łącznej wartości 5920 zł przez funkcjonariuszy KPP W., którzy poprzedniego dnia dokonali przeszukania domu położonego w K., ul. (...).

(dowód: protokół – k. 2-6 akt sprawy 1 Ds. 494/14)

Postanowieniem z 26 listopada 2014 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w P. A. B. umorzył śledztwo w sprawie posiadania bez zezwolenia broni palnej przez K. D. w K., ul. (...) w okresie od stycznia 2014 roku do 21 listopada 2014 roku, tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa.

(dowód: postanowienie z 26 listopada 2014 roku – k. 97 akt sprawy 4 Ds. 116/14)

Postanowieniem z 3 grudnia 2014 roku dołączono postępowanie prowadzone pod sygn. akt 2 Ds. 801/14/V w sprawie przekroczenia w dniu 21 listopada 2014 roku uprawnień przez funkcjonariuszy KPP W. w S. do postępowania 2 Ds. 799/14/V w sprawie bezzasadnego użycia siły fizycznej przez funkcjonariuszy KPP W. w S..

(dowód: postanowienie z 3 grudnia 2014 roku – k. 59 akt sprawy 1 Ds. 494/14)

Postanowieniem z 16 września 2014 Prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. K. W. umorzono śledztwo w sprawie: I. zaistniałego w okresie od dnia 11 lutego 2014 roku do dnia 26 marca 2014 roku w S. i w P., woj. (...), przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy Komendy Policji dla Powiatu W. oraz przez prokuratora sprawującego nadzór nad postępowaniem przygotowawczym prowadzonym do sprawy sygn. akt 4 Ds. 116/14 Prokuratury Rejonowej w P. (nr (...)), polegającego na wydaniu postanowienia o żądaniu wydania rzeczy od K. D. i przeszukaniu zajmowanych przez niego pomieszczeń z dnia 11 lutego 2014 roku oraz podjęciu przez funkcjonariuszy Policji czynności zmierzających do jego wykonania, czym działano na szkodę interesu prywatnego K. D., tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. - wobec braku znamion czynu zabronionego; a także zaistniałego w dniu 26 marca 2014 roku w S., woj. (...), przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy Komendy Policji dla Powiatu W. w związku z czynnościami prowadzonymi na terenie ww. jednostki Policji wobec wezwanego w charakterze świadka do sprawy nr (...) (sygn. akt 4 Ds. 116/14 Prokuratury

Rejonowej w P.) K. D., polegającego na używaniu wobec niego wulgarnych słów oraz stosowaniu przemocy, czym działano na szkodę jego interesu prywatnego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu.

(dowód: postanowienie Prokuratora z 16 września 2014 roku – k. 99-100 akt sprawy 1 Ds. 494/14)

Postanowieniem z 14 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy w P. nie uwzględnił zażalenia i utrzymał w mocy postanowienie Prokuratora z 16 września 2014 roku o umorzeniu śledztwa w sprawie 1 Ds. 232/14 – k. 104-108 akt sprawy 1 Ds. 494/14).

Postanowieniem z 16 lutego 2015 roku prokuratora Prokuratury Rejonowej M. M. postanowiono odmówić wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia w dniu 21 listopada 2014r. w miejscowości K. przy ul. (...) uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych w trakcie wykonywania postanowienia Prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. z dnia 18 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt 4 Ds. 116/14 w przedmiocie wydania rzeczy albo przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych znajdujących się pod w./w. adresem na szkodę interesu K. D. tj. o czyn z art. 231 §1 kk na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec braku znamion czynu zabronionego, odmówić wszczęcia śledztwa w sprawie spowodowania naruszenia w dniu 21 listopada 2014r. w miejscowości K. przy ul. (...) czynności narządu ciała K. D. tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenia popełnienia czynu, odmówić wszczęcia śledztwa w sprawie zaboru w celu przywłaszczenia w dniu 21 listopada 2014r. w miejscowości K. przybył (...) pieniędzy w kwocie 5300 zł oraz złotej biżuterii o łącznej wartości 620 zł na szkodę K. D., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenia popełnienia czynu.

(dowód: postanowienie z 16 lutego 2015 roku – k. 110 akt sprawy 1 Ds. 494/14)

Orzeczeniem z 8 sierpnia 2016 roku K. D. został zaliczonych do pierwszej grupy inwalidztwa z ogólnego stanu zdrowia. Powstanie inwalidztwa pierwszej grupy, 6 czerwca 2016 roku, a inwalidztwo II grupy datuje się na kwiecień 2003 roku i związane było ze służbą wojskową, powstałego wskutek wypadku/choroby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze. Orzeczono, że badany jest całkowicie niezdolny do pracy i do samodzielnej egzystencji, a inwalidztwo to ma charakter trwały.

(dowód: wypis z treści orzeczenia (...) Komisji Lekarskiej w W. z 8 sierpnia 2016 roku – k. 8)

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie złożonych dokumentów przez powoda, w tym kopii dokumentacji medycznej, orzeczenia (...) w celu ustalenia stanu zdrowia pozwanego, na podstawie zdjęć, a także innych dokumentów znajdujących się w aktach postępowań 4 Ds. 116/14 i sprawy 1 Ds. 494/14.

Dowody z dokumentów dopuszczone i przeprowadzone przez Sąd należało uznać za wiarygodne. Powód kwestionował wiarygodność dokumentów o charakterze sprawozdawczym (protokołów, notatek urzędowych). Ostatecznie wyjaśnienie kwestii zgodności tych dokumentów z prawdą okazało się nieistotne dla sprawy, albowiem podstawowym dowodem okazał się zapis wideo czynności dokonanych przez Policję i prokuratora w dniu 21 listopada 2014 r. Sąd dokonał oględzin tego dowodu na posiedzeniu niejawnym na wniosek powoda, który oświadczył, że jest w stanie wziąć udziału w odtworzeniu nagrania. Nie mógł powód zakwestionować istnienia orzeczeń prokuratora, których zostały wydane w postępowaniu przygotowawczym, podnosił natomiast wady proceduralne związane z trybem zapoznania go z postanowieniem o przeszukaniu z dnia 18 listopada 2014 r. Kwestia ta, o czym dalej, nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Z tej przyczyny Sąd oddalił wnioski powoda o dopuszczenie dowodów z zeznań świadków. Okoliczności, na które powód domagał się przesłuchania świadków leżały poza sferą faktów istotnych dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, mając na względzie ramy podstawy faktycznej zakreślone przez powoda w pozwie i kolejnych pismach procesowych.

Sąd oddalił wnioski o dopuszczenie dowodów z opinii biegłych. Ustalenia w sprawie dawały podstawę do jej merytorycznego rozstrzygnięcia bez konieczności zasięgnięcia wiadomości specjalnych. Przeprowadzenie wnioskowanych dowodów prowadziłoby wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w niniejszym postępowaniu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Analiza zasadności powództwa w niniejszej sprawie wymagała poczynienia uprzednich rozważań w odniesieniu do granic przedmiotowych procesu i związania Sądu ramami zakreślonymi przez stronę powodową.

Zgodnie z treścią art. 187 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. obowiązkiem strony formułującej pismo procesowe, jakim jest pozew, jest dokładne oznaczenie żądania oraz zakreślenie podstawy faktycznej poprzez przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających uprzednio wyrażone żądanie. Dokładne oznaczenie żądania i podstawy faktycznej ma fundamentalne znaczenie zarówno dla prowadzenia postępowania dowodowego przez Sąd, jak i dla wyrokowania po zamknięciu przewodu. Stosownie bowiem do treści art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu mogą być wyłącznie fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Odwołanie się przez ustawodawcę do kwantyfikatora faktów „istotnych”, a więc stanowiących istotę rozpoznawanej sprawy, czyni równocześnie nieuprawnionym prowadzenie postępowania dowodowego wykraczającego poza podstawę faktyczną wyznaczoną przez powoda w prezentowanym przez niego stanowisku procesowym.

Ramy żądania i podstawy faktycznej nie pozostają również bez znaczenia dla samej czynności wyrokowania, a to z uwagi na zakaz orzekania ponad żądanie, wyrażony w art. 321 § 1 k.p.c. Zgodnie ze stanowiskiem prezentowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, które Sąd meriti podziela i przyjmuje za własne, przepis art. 321 § 1 k.p.c. wyraża kardynalną zasadę wyrokowania dotyczącą przedmiotu orzekania, według której sąd związany jest żądaniem zgłoszonym przez powoda w powództwie, a więc nie może wbrew żądaniu powoda (art. 187 § 1 pkt 1) zasądzić czegoś jakościowo innego albo w większym rozmiarze, czy też zasądzić powództwo na innej podstawie faktycznej niż wskazana przez powoda. Sąd nie może zmienić podstawy faktycznej powództwa, ponieważ wówczas, przekraczając jej granice i nawet uwzględniając zasługujący na ochronę interes prawny jednej ze stron, staje się jej adwokatem, pozbawiając przegrywającego możliwości obrony swych praw. Nie stanowi naruszenia zakazu zastosowanie tylko innej niż wskazana przez powoda podstawy prawnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2015 r., I CSK 549/14, LEX nr 1771518, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 8 maja 2013 r., I ACa 1/13, LEX nr 1378841). Przede wszystkim sąd nie może zmienić podstawy faktycznej żądania, ponieważ wówczas, przekraczając jego granice i nawet uwzględniając zasługujący na ochronę interes prawny strony, staje się jej adwokatem, pozbawiając stronę przeciwną możliwości obrony przyjętego stanowiska (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 listopada 2013 r., III AUa 384/13, LEX nr 1422420).

Przekładając powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że Sąd był związany ramami podstawy faktycznej formułowanej w pozwie, toteż odniesienia powoda do innych postępowań prowadzonych z jego udziałem, czy wręcz z jego wniosku, pozostawały poza oceną merytoryczną w niniejszym postępowaniu, nawet jeśli ze względów słusnościowych nie sposób było negować subiektywnego przeświadczenia powoda o istnieniu po jego stronie uszczerbku o charakterze niematerialnym, zwłaszcza w kontekście jego przeżyć osobistych.

Odnosząc się do podstawy faktycznej żądania powoda i odpowiedzialności pozwanego Skarbu Państwa za działania przedstawicieli władzy publicznej nie sposób nie dostrzec, że powód w treści pozwu wiązał dochodzone roszczenie z działaniem funkcjonariuszy podjętym wobec powoda w dniu 21 listopada 2014 roku. Powód utrzymywał, że tego dnia doszło do odwetowej prowokacji, znieważenia, napadu i pobicia powoda przez funkcjonariuszy Policji prowadzących do utraty przez powoda przytomności oraz uszczerbku na zdrowiu. W związku z tymi tezami wykrystalizowaniu uległ zakres okoliczności istotnych z punktu widzenia sprawy. Tylko z przyczyny spowodowania przez funkcjonariuszy uszczerbku na zdrowiu oraz z powodu naruszenia dóbr osobistych powód mógł dochodzić zadośćuczynienia (art. 445 i 448 k.c.) oraz renty (art. 444 § 2 k.c.). Dochodzone odszkodowanie z tytułu kosztów leczenia, rehabilitacji, pomocy i

opieki a także zwrotu utraconych wskutek niemożności świadczenia pracy korzyści, powód również wiązał wyłącznie, co zostało wyłuszczone w piśmie datowanym na 17 listopada 2017 r., z doznanym uszczerbkiem na zdrowiu. Z tego zaś wynika, że dla oceny zasadności roszczenia powoda znaczenie miały wyłącznie opisywane w pozwie zachowania mające prowadzić do uszczerbku na zdrowiu oraz ewentualne naruszenie dóbr osobistych. Z tego wynikało zaś, że enuncjacje powoda dotyczące uszczerbku majątkowego (kwestia zagarnięcia kluczy oraz ewentualnej kradzieży mienia) pozostawały bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i nie podlegały w jej toku rozpoznaniu.

Jakkolwiek powód nie wyraził tego wprost w pozwie, ani też w toku postępowania, ewentualnej odpowiedzialności funkcjonariuszy Policji poszukiwać należało w treści art. 417 § 1 k.c. Powód, chcąc uzyskać korzystny dla siebie rezultat w postaci przyznania zadośćuczynienia i odszkodowania, winien wykazać istnienie szkody po swojej stronie, bezprawności działania funkcjonariuszy publicznych, a także istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy powyższymi okolicznościami.

Ustalenia w sprawie nie dają podstaw do przyjęcia, że policjanci dokonujący czynności operacyjnych w dniu 21 listopada 2014 roku dopuścili się znieważenia powoda bądź też, by stosowali wobec niego przemoc fizyczną. Zapis obrazu i dźwięku, obrazujący krytyczne dla oceny powództwa zajście, które miało miejsce w toku czynności w dniu 21 listopada 2014 r., a to zatrzymanie powoda na ulicy i osobisty kontakt z nim funkcjonariuszy, nie pozwala na stwierdzenie, aby względem powoda stosowana była jakakolwiek przemoc, która mogłaby skutkować powstaniem obrażeń, które powód przypisuje funkcjonariuszom Policji. Istotnie obraz nagrania nie obejmuje całości ciała powoda, jednakże zasady logicznego myślenia pozwalają na przyjęcie, że jakakolwiek ingerencja w ciało powoda, poprzez czy to uderzenia, czy kopnięcia, znalazłaby swoje odzwierciedlenie chociażby w odgłosach zdarzeń rozgrywających się poza kadrem nagrywania, zwłaszcza jeżeli miałyby one prowadzić do tak poważnego dla K. D. skutku. Nadto nie sposób nie dostrzec, że na nagraniu uwidocznione są wszystkie części ciała, na których powód doznał obrażeń. Z zapisu obrazu wynika wprost, że były one skutkiem upadku powoda i konwulsji, które nastąpiły potem. Nie można równocześnie tracić z pola widzenia, że doznane obrażenia stwierdzone w toku przyjęcia powoda w Szpitalu (...) w W. mają charakter dotkliwy, lecz powierzchowny i ponownie kierując się zasadami logicznego myślenia należałoby przyjąć, że ewentualne uderzenia lub kopnięcia wywołałyby znacznie poważniejszy zakres uszkodzeń ciała.

W odniesieniu do przesłanki bezprawności zauważyć należy, że powód złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k., a polegającego na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy: pobicie powoda i dokonanie zaboru jego własności. Postępowanie wyjaśniające doprowadziło do wydania postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania, a odmowa ta została prawomocnie utrzymana w mocy przez Sąd rozpoznający zażalenie powoda. Prokurator prowadzący postępowanie wyjaśniające stwierdził brak znamion czynu zabronionego w zakresie wtargnięcia policjantów na teren posesji powoda oraz brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenia popełnienia czynu polegającego na kradzieży, bądź też, aby obrażenia doznane przez powoda, były wynikiem działania funkcjonariuszy prowadzących czynności operacyjne. Analiza nagrania nie daje podstaw do innej oceny postępowania funkcjonariuszy. Nie stosowali oni przemocy wobec powoda, lecz reagowali w sposób adekwatny na atak konwulsji, którym został dotknięty. Kontakt z ciałem powoda miał na celu przytrzymanie go i uchronienie od poważniejszych otarć i urazów, spowodowanych kontaktem ciała z asfaltową nawierzchnią. Nie sposób zatem przyjąć, że doszło do zachowania noszącego znamiona bezprawnej ingerencji w integralność cielesną oraz sferę intymną powoda. Interwencji Policji z dnia 21 listopada 2014 r. nie towarzyszył zatem eksces w postaci bezprawnego użycia przemocy wobec powoda, naruszającej jego dobra osobiste, czy wręcz prowadzącej do powstania po jego stronie uszczerbku na zdrowiu.

Powód nie wykazał również, aby obniżenie sprawności ciała, które było podstawą zaliczenia powoda do określonej grupy inwalidzkiej wywołane było działaniem któregośkolwiek z interweniujących funkcjonariuszy. Z treści orzeczenia (...) w W. wynika, że inwalidztwo powoda datuje się już na 2003 rok i związane jest z wypadkiem mającym związek z odbywaniem przez powoda służby wojskowej, a nasilenie objawów wynika z długotrwałych zmian zwyrodnieniowych.

W tym stanie rzeczy roszczenie oparte o tezę o spowodowaniu uszczerbku na zdrowiu zastosowaniem przez funkcjonariuszy przemocy względem powoda okazało się bezzasadne.

Bezasadne okazało się ponadto roszczenie, analizowane pod kątem naruszenia dóbr osobistych powoda. Nie można tracić z pola widzenia, że czynność przeszukania posesji powoda, mogąca naruszyć mir domowy, wynikała z postanowienia prokuratora prowadzącego śledztwo w sprawie posiadania przez powoda broni palnej bez wymaganego zezwolenia. Istniała zatem podstawa prawna do ingerencji w tę sferę dóbr osobistych przez organy władzy państwowej, co wyklucza przypisywanie działaniom realizujących tę decyzję funkcjonariuszy znamion bezprawności. Fakt, że postępowanie to zakończyło się umorzeniem wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego nie stanowi o bezprawności czynności podejmowanych w jego toku, a zmierzających do ustalenia, czy do przestępstwa doszło. Wszczęciu tego postępowania nie można zaś przypisać cech szykany lub prowokacji, skoro podejrzenie zaistnienia czynu zabronionego pochodziło z informacji udzielonych przez samego powoda. Samo wadliwe sformułowanie postanowienia o przeszukaniu nie sprawia, że nie istniało ono w sensie procesowym i nie mogło prowadzić do przeszukania nieruchomości powoda. Tym bardziej nie mogło ono, w sensie obiektywnym, naruszać dóbr osobistych powoda samą swoją treścią. Brak okazania odpisu postanowienia o przeszukaniu powodowi również nie stanowi o bezprawności samej czynności, skoro kodeks postępowania karnego w art. 220 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość dokonania przeszukania, nawet bez wydania tego postanowienia. Należy zatem przyjąć, że jego okazanie nie jest przesłanką legalności samej czynności a tym samym, by brak okazania stanowił o bezprawności jej przeprowadzenia.

Poza zakresem niniejszych rozważań pozostawał zarówno zakres prowadzonych działań operacyjnych przez Policję i Prokuraturę, jak prawidłowość prowadzenia postępowania przygotowawczego przez wyżej wskazane organy władzy publicznej. Ponownie wskazać należy, że żądanie powoda ograniczało się w podstawie faktycznej do kwestii roszczeń związanych z naruszeniem dóbr osobistych, w tym zdrowia, powstałego wskutek akcji Policji w dniu 21 listopada 2014 r. Wysuwane przez powoda związki sprawy niniejszej z innymi postępowaniami karnymi, w których powód uczestniczył jako (...) nie miały zatem znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Powyższe nie oznacza, że twierdzenia powoda są obiektywnie nieprawdziwe lub stanowią próbę świadomego wprowadzenia Sądu w błąd co do faktów, jednakże wobec niewykazania przez powoda istnienia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy nimi a szkodą wskazaną jako podstawa roszczenia w niniejszej sprawie, pozostawały one poza zakresem rozważań.

Równocześnie podkreślenia wymaga, że Sąd cywilny nie jest władny do badania przesłankowo prawidłowości toku postępowania karnego, toteż nawet mimo dostrzeżenia ewentualnych uchybień natury proceduralnej, bądź też mimo dostrzeżenia pewnych elementów słusznościowych, aspekty te, jako nieobjęte podstawą faktyczną w niniejszej sprawie pozostają poza kognicją sądu meriti.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. mając na względzie zarówno trudną sytuację materialną powoda, jak również fakt subiektywnego przeświadczenia strony powodowej o zasadności wysuwanego przezeń roszczenia. Sąd dostrzegł przy tym, że obciążenie powoda kosztami postępowania strony przeciwnej, w sytuacji, gdy przyczynkiem do prowadzenia niniejszego postępowania było działanie władzy publicznej, wynikające z kolei z błędnych i obiektywnie niewykazanych podstaw do działania organów ścigania, godzi w zasady słuszności. Nie sposób nie dostrzec, iż prowadzenie postępowania w sprawie wszczętej na podstawie wyłącznie oświadczenia powoda złożonego w innej sprawie, zwłaszcza w sytuacji, gdy powód swoje twierdzenia odnośnie do posiadania broni wielokrotnie zmieniał, choć nieobarczone przymiotem bezprawności, zwłaszcza w sytuacji, gdy osoba powoda, jego sytuacja życiowa oraz determinacja w inicjowaniu kolejnych postępowania była organom ścigania znana, może rodzić wątpliwości natury etycznej i słusznościowej.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w punkcie 2 sentencji wyroku.